

Nội dung bài viết

1. [Kể chuyện được chứng kiến hoặc tham gia trang 92 SGK Tiếng Việt lớp 5 Tập 2](#)

Kể chuyện được chứng kiến hoặc tham gia trang 92 SGK Tiếng Việt lớp 5 Tập 2

Câu 1 (trang 92 SGK Tiếng Việt lớp 5 Tập 2):

Chọn một trong hai đề bài sau:

1. Kể một câu chuyện mà em biết trong cuộc sống nói lên truyền thống tôn sư trọng đạo của người Việt Nam ta.
2. Kể một kỉ niệm về thầy giáo hoặc cô giáo của em, qua đó thể hiện lòng biết ơn của em với thầy cô.

Gợi ý

1. Những việc làm thể hiện truyền thống tôn sư trọng đạo:

- + Học sinh kính trọng, biết ơn thầy giáo, cô giáo.
- + Học sinh đã trưởng thành nhớ ơn thầy giáo, cô giáo cũ.
- + Cán bộ địa phương quan tâm phát triển giáo dục.
- + Nhân dân địa phương tham gia xây dựng trường lớp khang trang, sạch đẹp.

2. Kỉ niệm về thầy cô:

- + Kỉ niệm về ngày đầu tiên đến trường; những hình ảnh, ấn tượng mới lạ, tốt đẹp về thầy cô.
- + Kỉ niệm về sự chăm sóc ân cần, động viên, khuyến khích học sinh của thầy cô.
- + Kỉ niệm về một việc làm tốt được thầy cô khen; một việc làm sai được thầy cô phê bình, chỉ bảo.

3. Nhân vật trong các câu chuyện trên có thể là:

- + Thầy giáo, cô giáo của em và bản thân em.

- + Bạn bè ở trường, ở đường phố, thôn xóm em.
- + Người thân trong gia đình em (ông bà, cha mẹ, cô bác,...)
- + Cán bộ lãnh đạo địa phương em (phường, xã, quận, huyện, tỉnh)
- + Các cô bác ở đường phố, thôn xóm em.

4. Kể như thế nào:

- + Yêu cầu: Kể một câu chuyện cụ thể (diễn ra trong một thời gian nhất định, ở một địa điểm xác định)
- + Trình tự kể:
 - + Giới thiệu câu chuyện
 - + Thuộc lại nội dung câu chuyện:
 - + Câu chuyện bắt đầu như thế nào?
 - + Diễn biến của câu chuyện ra sao? (Kể rõ trình tự các sự việc xảy ra, hành động của nhân vật; chú ý nhấn mạnh những chi tiết thể hiện thái độ tôn sư trọng đạo, tình cảm của học sinh đối với thầy cô hoặc tình cảm của thầy cô đối với học sinh)

Trả lời:

Đề 1. Kể một câu chuyện mà em biết trong cuộc sống nói lên truyền thống tôn sư trọng đạo của người Việt Nam ta.

Cây cam trong vườn vào cuối tháng 10 đã chín. Những quả cam căng mọng, tròn to ánh lên màu vàng tươi. Chiều thứ bảy hôm trước, ông bác ghé chọn cắt 20 quả cam to nhất, đẹp nhất, giống cam Giàng nổi tiếng vừa thơm, vừa ngọt. Mười quả cam, ông xếp lên hai đĩa to bày lên bàn thờ. Mười quả cam còn lại, ông xếp cẩn thận vào chiếc làn mỹ nghệ, quả cam nào cũng có cuống và hai lá.

Sáng chủ nhật hôm sau, ông gọi hai cháu lại và bảo:

- Cháu Lương ở nhà coi nhà. Có ai đến chơi, cháu thưa là ông đi sang làng Trịnh độ 10 giờ mới về. Còn cháu Quân đi theo ông; ăn mặc phải tươm tất vào.

Bảy giờ sáng, nắng tháng mười vàng hoe. Ông đi trước, em xách làn cam theo sau. Những năm trước đây, anh Quang còn ở nhà, chỉ có anh mới được đi theo ông khi có việc gì đó.

Anh Quang đã vào Đà Nẵng học đại học, đây là lần đầu tiên em được vinh dự đi theo ông.

Đường liên thôn, liên xã đã được xi măng hóa rất phẳng và thẳng tắp, thỉnh thoảng có một chiếc xe máy vút qua. Vượt qua cánh đồng lúa chín, đi dọc con mương dài, rẽ vào làng Trịnh. Đến gốc đa làng vào cái đình bốn góc uốn cong, có hai con nghê đá... ông dừng lại nói: hơn 60 năm về trước, ông học với cụ giáo Bình, học trong đình làng đây. Bàn ghế kê bằng cánh cửa. Học thích lắm, vui lắm ! Ông cháu ta sắp vào thăm cụ.

Con trai trưởng cụ giáo Bình hiện là kĩ sư đang công tác ở phòng Nông nghiệp - Nông thôn huyện nhà ra chào và tiếp chuyện ông. Hai đứa bé con bác Lợi cũng đang học Tiểu học ra chơi với em. Lần đầu mới gặp, nhưng cùng trang lứa nên chúng em quen thân ngay.

Ông bày 10 quả cam lên cái mâm bồng sơn son thếp vàng trang trọng đặt lên bàn thờ, rồi thắp hương khấn. Ông nói với bác Lợi:

- Ảnh thầy bị ẩm và mờ đi. Có lẽ ta nên chụp lại, phục chế lại, bác Lợi nhỉ.
- Vợ chồng em và các cháu cũng đã bàn định rồi đấy ạ...

Hết tuần hương, ông lại thắp hương cắm lên bàn thờ, chấp tay vái rồi xin phép bác Lợi, hai ông cháu ra về.

Lúc về hai ông cháu đi tắt cánh đồng lúa tốt bời bời. Ông kể lại một số kỉ niệm về cụ giáo Bình. Ông nói:

- Cụ giáo Bình nghiêm khắc lắm, nhưng không đánh học sinh bao giờ. Hôm nào trời mưa, học trò xa, cụ giữ lại cho ăn cơm, ăn khoai vui lắm. Chữ cụ rất đẹp, dạy môn gì cũng giỏi. Máy bay Mỹ ném bom trường học, cụ là Hiệu trưởng và hai thầy giáo trẻ đã hi sinh vào năm 1971. Ngày mai, 11 tháng 11 là giỗ cụ đó. Ông cháu ta hôm nay sang là để thắp hương và dâng cụ mấy trái cam đầu vụ. Nhờ cụ dạy dỗ mà ông mới nên người, mới có gia đình cháu ngày nay.

Em bâng khuâng nghĩ: "Mùa cam sang năm, cháu lại được theo ông sang thăm cụ giáo Bình lần nữa..."

Đề 2. Kể một kỉ niệm về thầy giáo hoặc cô giáo của em, qua đó thể hiện lòng biết ơn của em với thầy cô.

Bài đọc tham khảo

Năm đó tôi rời khỏi làng quê ra thành phố Hội An để tiếp tục việc học.

Ở lứa tuổi mười bốn, trình độ văn hoá lớp chín, nhờ sự giới thiệu của một người bạn học, tôi được vào “dạy kèm” cho một gia đình giàu có. Hằng ngày ngoài việc dạy kèm cho bốn cô cậu ấm học từ lớp một cho đến lớp bảy, tôi còn phải vác gạo, khiêng muối, ghi hoá đơn, tính sổ.

Những lúc quá nhớ nhà, quá tủi thân, tôi lại tìm đến căn phòng trọ của thầy tôi. Ở đây, tôi có thể ngồi hàng giờ bên thầy, có thể tìm đọc những sách báo tôi rất mê mà không có tiền để mua, chỉ những lúc đó, tôi mới tìm lại được một chút không khí gia đình, một chút tình thương, một chút an ủi mà tôi sớm bị đánh mất.

Tôi còn nhớ có một buổi chiều trời se lạnh, sau khi đã mệt mỏi với những trang sách vô tư, thầy trò tôi bèn rủ nhau đi dạo phố. Không khí tung bưng của phố xá những ngày cuối năm chuẩn bị đón Noel làm cho thầy trò tôi cảm thấy cô đơn thêm, vì thế, thầy bèn dẫn tôi vào Khổng miếu để chơi.

Sau khi ngồi dưới chân tượng Khổng Tử, hai thầy trò tôi đều im lặng theo đuổi những ý nghĩa riêng tư. Bỗng thầy tôi đưa tay vào túi áo rút tờ giấy bạc hai trăm nghìn đồng còn mới nguyên, chưa có nếp gấp, nhẹ nhàng bỏ vào túi áo của tôi. Tôi thấy thầy đưa tay chặn nắp túi lo tôi như thấn bảo: “Hãy đừng nói gì cả”. Trên môi thầy nở nụ cười hiên lành với một chiếc răng khểnh rất dễ thương. Còn tôi không sao ngăn được hai giọt nước mắt cứ lăn dài xuống má.

Cuộc đời trớ trêu dẫn tôi vào trường sư phạm để rồi trở thành một thầy giáo. Mỗi lần trời trở rét, mỗi lần linh lương có những tờ giấy bạc mới tôi lại nhớ đến thầy, nhớ nụ cười thật hiên với chiếc răng khểnh dễ thương của thầy tôi vào một buổi chiều xa lơ xa lắc trong quá khứ mù sương của tôi!